

அவரும் அவனும் - ஒரு வெள்ளை அறிக்கை

ஆர். ரமணன்

நடுநிசி. வயிற்றில் கப கப என பசித்தீ எரிந்தது. மணி என்ன இருக்கும்? கூர்க்கா விசில் ஊதிக்கொண்டு போனதைப் பார்த்தால் ஒரு மணி இருக்கும் போலிருக்கிறது. ராத்திரி கோதுமை உப்புமா சாப்பிட்டிருந்தார். இந்த வயசில் அது போதாதா? ஏன் இப்படிப் பசிக்கிறது? ஒருவேளை புதுசா சாப்பிட்ட மாத்திரை எஃபெக்ட்டாக இருக்கலாம். பக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவள் எழுந்துவிடக் கூடாது என்ற ஜாக்கிரதை உணர்வுடன் கட்டிலிலிருந்து மெதுவாக எழுந்தார். இருந்தாலும் கிரீச்சென்றது. கட்டில் வாங்கும்போது நாலைந்து கடைகள் அலையாமல் ஏதோ ஒன்றை வாங்கிவிட்டார்கள். கரண்ட் கட்டாகியிருந்தது. கும்மிருட்டாக இருந்தது. கட்டிலுக்கும் பீரோவுக்கும் நடுவில் ஓர் ஆள் நடந்துபோகும் அளவுக்குத்தான் இடம். மெதுவாக கையால் தடவி தடவி இடித்துக் கொள்ளாமல் நடந்து போனார். படுக்கை அறைக் கதவை சாத்திவிட்டு ஹாலுக்கு வந்தார். கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பார்த்தார். பிஸ்கெட் டப்பா இருக்கும் இடம் லெக்காக தெரியும். அதை எடுத்து மர நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு மூன்று பிஸ்கெட்களை வாயில் போட்டுக்கொண்டார். வயிறு கொஞ்சம் அடங்கியது போல் தெரிந்தது. கரண்ட் வந்தது.

பேப்பரை எடுத்துக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தார். அதை வாங்கும்போதும் சின்னச் சண்டை. வீட்டில் இடம் இருக்காது என்று. ரிடையர்மெண்ட் பணத்தில் சின்ன அபார்ட்மெண்ட்தான் வாங்க முடிந்தது. அவருடைய நண்பர்களெல்லாம் சர்வீஸ்ல இருக்கும்போதே வீடு வாங்கிவிட்டார்கள். அப்ப பத்து லட்சிற்கு வாங்கியது இப்ப ஐம்பது லட்சம் ஆகிறது. அவர்களால் அப்பொழுதே இ.எம்.ஐ கட்டமுடிந்தது.

இவரால் ஏன் கட்ட முடியவில்லை? வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கும்போதே கடனில் தொடங்கியதாலா இல்லை சிக்கனமாக இருக்க தெரியவில்லையா; உறவினர் சப்போர்ட் இல்லையா? இதெல்லாம் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம்.

பகலிலேயே பேப்பர் முழுவதும் படித்துவிட்டார். இந்த மாதிரி இரவில் தூக்கம் வராவிட்டல் படிப்பதற்காக சில கட்டுரைகளை மட்டும் விட்டுவைத்திருந்தார். இப்படி எப்ப பார்த்தாலும் எதையாவது படித்துக்கொண்டும் யோசித்துக் கொண்டும் இருந்ததாலே இவரால் குடும்பம், பணம், வீடு போன்றவைகளை திட்டமிடமுடியாமல் போனது.

* * *

சிறு நகரம் ஒன்றில் அலுவலகப் பணியைத் தொடங்கியவன். முதல் ஐந்து ஆண்டுகள் தாயார், விதவை சகோதரி அவனுடைய பிள்ளைகள் என குடும்ப செலவுகள் இருந்தன. மாதா மாதம் கடுமையான பற்றாக்குறை. நண்பர்களிடம் கடன் வாங்கியும் கொஞ்சம் வட்டிக்கு வாங்கியும் சமாளித்தான். நடுவில் எல்லோருக்கும் அந்த வயதில் வரும் காதல் அல்லது பருவக் கோளாறு இவனுக்கும் வந்தது. சொந்தக்காரப் பெண் ஒருவர் படிப்பு விசயமாக அவன் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கினாள். ஊரிலிருந்து இரண்டு கிலோமீட்டர் தொலைவில் அந்தக் கல்வி நிறுவனம் இருந்தது. அப்பொழுது பஸ்ஸெல்லாம் விடவில்லை. நடந்துதான் போகவேண்டும். நிறைய மாணவர்கள் போகிறார்கள் தனியாகவே போய்விடுவேன் என்று அவள் சொன்னாலும் இவன் துணைக்குப் போவான். அவள் சென்னையைச் சேர்ந்த பெண். இயல்பாகவே தன்னம்பிக்கை நிறைந்தவள். அதனால் அவனுடன் சகஜமாகப் பழகினாள். நாவல், சினிமாக்களில் மட்டுமே

பெண்களைப் பார்த்திருந்த அவன் அதைக் காதல் என்றே நம்பினான். அவள் அவனுடய உயரம் இருப்பாள். அவனைவிட ஆறு மாதம் பெரியவள். ஆனால் அவனுக்கு இரண்டு விசயம் ஆறுதலாய் இருந்தது. அவள் அவனைப்போல கறுப்பு நிறம். பி. யு. சி தான் படித்திருந்தாள். அரசாங்க வேலை தேடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடய தேர்வோ காண்டாக்ட் செமினாரோ என்னவோ ஒன்று ஒரு வாரத்தில் முடிந்தது. ரயில் நிலையம் சென்று அவளை வழியனுப்பிவிட்டு வரும்போது அவனுக்கு உண்மையிலேயே துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

அவன் பெரிய மனசு பண்ணி தன்னுடைய விலாசத்தைக் கொடுத்திருந்தான். பத்து நாளுக்கு ஒருமுறை கடிதம் எழுதத் தொடங்கினான். இரண்டு மூன்று கடிதங்களுக்குப் பிறகு ஒரு பதில் வரும். தன் காதலை வெளிப்படையாக அவன் எழுதியதற்கு இரண்டு பேருடைய குடும்ப நிலமைகளையும் குறிப்பிட்டு இப்பொழுது திருமணத்தைப் பற்றி தன்னால் நினைக்க முடியாது என்று எழுதியிருந்தான். அவன் அலுவலக வேலை விசயமாக சென்னை போகும்பொதெல்லாம் அவளை சந்திக்க முயற்சி செய்வான். ஏதாவது ஒரு முறைதான் அவள் சந்திக்க அனுமதிப்பாள். சென்னையே அவனுக்கு புதிது. இருந்தாலும் அவள் சொல்லும் இடங்களைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து அவளுடன் பேசிவிட்டு திரும்புவான். தங்கசாலையில் ஏதாவது ஒரு சந்தில் அவளது வீடு இருக்கும். அடுத்த முறை திருவான்மியூர் ஜயந்தி தியேட்டர் அருகில் வரச் சொல்வாள். அப்பொழுது அந்த இடம் அத்துவானக் காடு போல இருந்தது. இந்த இடத்தில் எப்படித்தான் பயமில்லாமல் தனியாக வேலை செய்கிறாளோ என்று நினைப்பான். அப்படிப்பட்ட ஒருமுறை சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு முத்தமிட முயற்சி செய்தான். அவள் கடுமையாகக் கோபித்துக் கொண்டாள். ஊருக்குத் திரும்பி வந்து மன்னிப்பு கேட்டு நீண்ட கடிதம் எழுதினான்.

அவன் ஒரு தகரப் பெட்டி வைத்திருந்தான். அதில் அவளிடமிருந்த வந்த கடிதங்களை எல்லாம் அம்மாவிற்கு தெரியாமல் மறைத்து வைத்திருந்தான். ஒரு நாள் அவளிடமிருந்து

அதிர்ச்சி தரும் அந்தக் கடிதம் வந்தது. தனக்கு வேறு ஒருவருடன் திருமணம் நிச்சயம் ஆகிவிட்டதாகவும் அவன் தன் திருமண வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டு வாழ்க்கையை பாழாக்க மாட்டான் என்று நம்புவதாகவும் எழுதியிருந்தான். அன்றுதான் கமல்ஹாசன் நடத்த 'பட்டாம்பூச்சி' படம் பார்த்துவிட்டு வந்திருந்தான். சோகமான படம் அது. அன்று இரவு அம்மாவிற்கு தெரியாமல் அவளிடமிருந்து வந்த கடிதங்கள் அத்தனையும் தீயிட்டுக் கொளுத்தினான். தன் காதல் நிறைவேறாமல் போனதைவிட தான் அவள் வாழ்க்கையைக் கெடுத்துவிடுவானோ என்று அவள் நினைத்தது அவனை அதிகமாக வருத்தியது.

இந்த விசயத்தையெல்லாம் அவனுடைய அம்மா புரிந்துகொண்டிருந்தாள். அவன் கொஞ்ச நாளாகப் பித்து பிடித்தவனைப்போல இருப்பதைப் பார்த்தவள் சொந்தத்தில் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து முடித்து விட்டாள். அவனும் தன் தாயாருக்காக அதை ஏற்றுக்கொள்வதாக சொன்னான். அவனுடைய அலுவலகத்தில் அவனைவிட வயதானவர்கள் சிலர் இன்னமும் திருமணம் செய்துகொள்ளாத நிலையில் இவனுடைய திருமணம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு சிலர் அவசரப்படவேண்டாம் என்று சொல்லிப் பார்த்தார்கள். ஆனாலும் ஏதோ ஒரு உணர்ச்சிவசத்தில் மணம் செய்துகொண்டான். அவனுடைய தாயாரின் திடீர் மரணத்திற்குப் பிறகு தொழிற்சங்கம், அரசியல், இலக்கியம் என்று அவனுடைய நாட்டம்போனது.

அந்த ஊரில் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் ஸாதிக் ராபர்ட், வசுமதி பிரபலமானவர்களாக இருந்தனர். மூன்று பேரும் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள். அவர்களை வைத்து இவனும் 'முற்போக்கு மேடை' எனும் அமைப்பில் சில நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினான். சில ஆன்மீகப் பேச்சாளர்களுடனும் நட்பு இருந்தது. சுருக்கமாக சொல்லப் போனால் அந்த ஊரில் நடக்கும் எல்லா மேடைகளிலும் இவனுக்கு ஏதோ தொடர்பு இருந்தது. திடீரென்று சாதிக் காணாமல் போனான். விசாரித்ததில் மத அமைப்பில் தீவிரப் பிரச்சாரகனாக ஆகிவிட்டதாகவும் அவன் தந்தைக்கு அதில்

உடன்பாடு இல்லை என்றும் தெரியவந்தது. வசமதியும் ராபர்ட்டும் திருமணம் செய்துகொண்டனர். பெரிய முற்போக்கு நிகழ்ச்சி என்று நினைத்துப் போனான். அங்கே வசமதி கிறித்துவ முறைப்படி அலங்காரம் செய்யப்பட்டு சர்ச்சில் பாதிரியார்கள் மந்திரம் ஓத மணம் நடைபெற்றது. இவனது முற்போக்கு மேடை சரிந்து வீழ்ந்தது. வசமதியின் தந்தை வீட்டு திண்ணையில் பிரமை பிடித்தவர் போல் உட்கார்ந்திருந்தார். "கொஞ்ச நாளில் சரியாகிப் போய்விடும்" என்றார்கள். தீபாவளிக்கு இனிப்புக்களைச் சேகரித்து சேரிவாழ் மக்களுக்கு வினியோகித்த ஆன்மீக நண்பர்கள் சுந்தரமும் ராமச்சந்திரனும் 'இந்து விரோதி திப்பு சுல்தான், ஹைதர் அலி, பசு மாட்டைக் காப்பற்றிய வீர சிவாஜி' என்று சரித்திரத்தை புரட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிலிலிருந்தும் விலகினான்.

அவனுடைய அலுவலகத்தில் ஒரே சாதிக்குள் காதல் மணம் செய்துகொண்டவர்கள்; ஜாதகப் பொருத்தமின்மையால் பெற்றோர் எதிர்ப்பு மணம் செய்துகொண்டவர்கள்; குடும்ப சூமையால் மணம் செய்ய முடியாதவர்கள்; மணம் செய்துகொள்ளாததற்கு காரணம் தெரியாத கன்னி மற்றும் காளையர்கள் என சுவாரசியங்களுக்குக் குறைவில்லை. இவன் மட்டும் சங்கம், அரசியல் என கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு ஓடினான்.

பிறகு ஒரு சின்ன ஊதிய உயர்வு வந்தது. அந்த நேரத்தில் நகரைச் சுற்றி ஆங்காங்கே ப்ளாட்டுகள் முளைக்கத் தொடங்கியிருந்தன. இவனுடைய அலுவலக முகவர் ஒருவர் வட்டிக்கடை வைத்திருந்தார். அவர் ஒரு லே அவுட் போட்டார். எட்டாயிரம் ரூபாய்க்கு ஒரு கிரவுண்ட். ஆயிரம் ரூபாய் அட்வான்ஸ் கொடுத்தால் போதும். மீதியை இரண்டு மூன்று தவணைகளில் கொடுக்கலாம். அலுவலகத்தில் ஏழு எட்டு பேர் வாங்கினார்கள். இவனுக்கும் ஒரு சபலம். எப்படியோ ஆயிரம் ரூபாய் புரட்டி அட்வான்ஸ் கட்டிவிட்டான். அந்த லே அவுட் அப்ரூவ் ஆகிவருவதற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆனது. அதற்குள் இவனது நிதி நிலைமை மீண்டும் மோசமானது. இரண்டு குழந்தைகள் பெற்றிருந்தான். அவனுக்கு

எதிலுமே ஒரு நிலைத்த பிடிப்பு இல்லை. அரசியல் தொடர்பிலும் விரிசல் விழுந்திருந்தது. அந்த ஊர், அந்த அலுவலகம், அந்த நண்பர்கள் எல்லாமே திடீரென்று வெறுப்பாக உணர்ந்தான். சென்னைக்கு மாற்றல் பெற்று சென்றுவிட்டான். போகும்போது அந்தப் ப்ளாட்டை இன்னொரு நண்பருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு கொடுத்துவிட்டான். அப்ப அதன் விலை 25000/ என்று சொல்லப்பட்டது. மூன்று ஆண்டுகள் சென்னை வாசம் நல்லபடியாத்தான் போனது. ஆனால் பொருளாதாரம் கொஞ்ச நாள் கழித்து மீண்டும் கீழே போக ஆரம்பித்தது. குடும்ப விழாவிற்கு ஏராளமான உறவினர்கள் வந்ததால் நிறைய தண்ணீர் செலவழித்தான் என்று சொல்லி வீட்டுக்காரர் வீட்டைக் காலி செய்யச் சொன்னார். பிள்ளைகளை இரண்டு பள்ளிகள் மாற்றிவிட்டிருந்தான். இந்த சமயத்தில் மீண்டும் ஒரு இட மாறுதல். இந்த முறை சிறிய பதவி உயர்வுடன்.

புதிய ஊர்; புதிய அலுவலகம்; புதிய நண்பர்கள். அந்த ஊர்ல இருந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் சிலர் தொடர்பு; இலக்கியக் கூட்டங்கள் என்று அவன் புத்துணர்வு கொண்டான். அந்த அலுவலகத்தில் எல்லோருமே இளம் வயதினர். அங்கு ஒரு காதல் திருமணம் நடந்தது. சின்ன வயதிலிருந்து பழகி நட்பாகி பின் காதலாகி 300 மைல்களுக்கு அப்பாலிலிருந்து பாதுகாப்பான தன் வீட்டை ஜாதியை விட்டு ஒரு பெட்டியுடன் வந்த அந்தப் பெண்ணின் காதலும் உறுதியும் அவளைக் கண்ணியமாக ஏற்று திருமணம் செய்துகொண்ட அவனுடைய நண்பனின் நேர்மையும் அவனுக்கு வியப்பை அளித்தது. இன்னொரு காதல் முறிந்தது. காதல் முறிவின் சோகத்தைத் தண்ணி போட்டு வந்து இவன் வீட்டில் கொட்டிவிட்டுப் போனார்கள். இதையெல்லம் உங்களிடம் வந்து ஏன் சொல்கிறார்கள் என்று மனைவி கேட்டாள். அவனுக்கும் தெரியவில்லை. ஒரு அலுவலர் நெஞ்சு வலி வந்ததால் பதவி உயர்வு வேண்டாம் என்று திரும்பிப் போனார். அலுவலகத்தில் ஊழியர்கள் இரண்டு பிரிவினர்களானார்கள். இவனுக்கு இரண்டிலுமே நியாயம் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

அவனுடைய மனைவிக்கு ஒரு தனியார் பள்ளியில் ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது. அந்த ஊர் வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமாக இருப்பதாகவே தோன்றியதால் இரண்டு ஆண்டுகளில் சென்னைக்கு திரும்பும் வாய்ப்பு கிடைத்தும் இன்னும் ஒரு ஆண்டு அங்கேயே இருக்கலாம் என்று முடிவெடுத்தான். மூன்றாவது ஆண்டு அந்த ஊரில் கடுமையான தண்ணீர்ப் பஞ்சம். தெருக்குழாயில் அடி பம்பில் தண்ணீர் அடித்து முதல் மாடி ஏறி கால் ஓய்ந்து போயிற்று. மோட்டார் போட்டு தண்ணீர் ஏற்றும் வசதி உள்ள வீட்டிற்கு அதிக வாடகை கொடுத்துப் போனான். பன்றிகள் அதிகம் இருக்கும் அந்த ஊரில் ஏதேதோ வியாதிகள் வந்து பயமுறுத்தியது. பிள்ளைகள் பாதி கல்வியாண்டில் இருக்கும்போது சென்னை மாறுதல் வந்தது. இந்த முறை உடனே குடும்பத்தை அழைத்துக்கொண்டு போகாமல் அவன் மட்டும் போனான். வாராவாரம் வந்து போகும் செலவு; சென்னையில் அவனுடைய செலவு என்று மீண்டும் கடன் ஆனது. அந்த அலுவலகத்திலும் ஒரு மேல்சாதி கலப்புத் திருமணம் நடந்தது. பார்ப்பதற்கு அவர்கள் இருவரும் எதிரெதிர் துருவங்கள் போல் தெரிந்தனர். எது அந்த இரண்டு பேரையும் ஈர்த்தது என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. இந்த முறை மணமகன் சாதி மாறினான்.

ஒரு வழியாக அடுத்த வருடம் குடும்பத்தை சென்னைக்கு அழைத்துக் கொண்டான். ஆனால் அவனுடைய சுழி சும்மா இருக்குமா? பேப்பரில் அப்போதிருந்த நிதி மந்திரி வீட்டுக் கடன்களையெல்லாம் நிறுத்தப் போவதாக அறிவித்திருந்தார். அரண்டுபோய் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் மோசமான இடத்தில் அலுவலகத்தில் கடன் வாங்கி வீடு கட்டினான். அவனுடைய அரசியல் நண்பர்களும் சரி 'அரசியல் இல்லாத' நண்பர்களும் சரி இவனைப்போல அவசரப்படவில்லை. சிலர் நகரத்திலேயே வீடு வாங்கியிருந்தார்கள். மற்றவர்கள் காத்திருந்தார்கள். இவனுக்குத்தான் அரசியலும் தெரியவில்லை; வாழ்க்கையும் தெரியவில்லை போலும்.

பிள்ளைகள் பள்ளிக்குப் போக ஒரு கிலோமீட்டர் நடை; கொஞ்ச தூரம் ரயில்; பிறகு பஸ் என்று

மிகுந்த சிரமப்பட்டார்கள். மனைவியும் ஒரு மணி நேரம் பயணம் செய்து நகருக்கு வந்து ஏதோ ஒரு அலுவலகத்தில் வேலை செய்தாள். இவனுக்கு ரயில் பயணம் நண்பர்கள் துணையுடன் பேச்சும் அரட்டையுமாகப் போனது. மழைக்காலங்களில் குடியிருப்பு முழுவதும் முழுகிவிடும். மின்சாரம் பல நாட்களுக்கு இருக்காது. தண்ணீர் சிவப்பாக வரும். ஒரு நாள் இவனுக்குக் கடுமையான ஜூரம். வெள்ளக்காடாக இருந்தது குடியிருப்பு. கையில் மாத்திரை எதுவும் இல்லை. இன்னொரு நாள் மனைவி தோட்டத்தைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தபோது நல்ல பாம்பு ஒன்று சீறிக்கொண்டு வந்தது. ஆறாம் வகுப்பு படிக்கும் மகன் விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்து களைப்பில் தூங்கிப்போய் இரண்டு ரயில் நிலையங்கள் தாண்டி இறங்கி எப்படியோ திரும்ப வந்தான். தொலைபேசியெல்லாம் கிடையாது. ஆறு ஆண்டுகள் நகரத்தில் இருப்பதுபோல் கழித்தார்கள். அவனுடைய பெண் பெரியவளானதும் தான் விழித்துக்கொண்டான். இருட்டிய பிறகு டியூஷன் போவதிலிருந்து ரயில் நிலையத்தில் பின் தொடரும் பையன்கள் என்று பல பிரச்சினைகளை அவள் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

மீண்டும் நகரத்திற்கே வந்து வாடகை வீட்டில் இருக்க ஆரம்பித்தார்கள். வீட்டை அலுவலக நண்பர் ஒருவருக்கே விற்றுவிட்டான். லாபமும் இல்லை; நஷ்டமும் இல்லை. ஆனால் இனி சொந்த வீடு வாங்க முடியாது. மாதா மாதம் வாடகை சுளையாக அவிழ்த்து வைக்க வேண்டும். மகள் மகன் இருவரும் கல்லூரி படிப்பு தொடங்கியிருந்தது. மீண்டும் கடன் சம்பள உயர்வு; கடன் அடைப்பு என அவனது வாழ்க்கை சக்கரம் சுழன்றது. அவனது ஐம்பதாவது வயதில் மகனுக்கும் ஐம்பத்தைந்தாவது வயதில் மகனுக்கும் திருமணங்கள் நடந்தன. சொந்த சாதியில் சம்பிரதாயங்கள் சடங்குகளுடன்தான் நடந்தன. அப்பொழுதும் கடன் வாங்க வேண்டியிருந்தது.. ஆனால் அடைக்க முடிகிற கடன்.. மீண்டும் பதவி உயர்வு; சம்பள உயர்வு. கடைசியாகப் பணி ஓய்வும் அதனுடன் வந்த பணப்பலன்களும் எல்லாவற்றிற்கும் முற்றுப் புள்ளி வைத்தது.

கடனே இல்லாமல் ஓய்வு பெற்றவர்கள்; இட மாறுதல்களே இல்லாமல் ஓய்வு பெற்றவர்கள்; பதவி உயர்வு இல்லாமல் ஓய்வு பெற்றவர்கள்; அலுவலகப் பதவியில் அதிக உயரத்திற்கு போனவர்கள்; வாழ்க்கையில் அதிகம் அடிபடாமல் ஓய்வு பெற்றவர்கள் என பல தரப்பட்ட மனிதர்கள் மத்தியில் இவன் எல்லாவற்றிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் பெற்று ஆனால் எதுவும் பெறாத உணர்வுடன் ஓய்வு பெற்றான்.

பணி ஓய்வுக்கு பின் பல நண்பர்கள் சொந்த ஊருக்கு சென்றுவிட்டார்கள். அமைதியான

சூழலில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் நகரத்திலேயே தொடர்ந்து வருமானம் ஈட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஊதியத்திற்கு ஓய்வில்லை வயிற்றில் பசிக்கும் சற்று ஓய்வில்லை என்னும் போது. ஓய்வூதியம் ஒரு தற்காலிகச் சமன், பசிக்கும் வயிற்றுக்குச் சிறு தீனியும் அத்தகையதே எனத் தோன்றியது. கொஞ்ச காலம் தள்ள முடியும்.

* * *

அவரால் இப்போது சற்று அமைதியுடன் பேப்பர் படிக்க முடியும் வெள்ளை பேப்பர்.

e-mail : r.ramananlic@gmail.com